

à Geert van den Dungen

Green

(uit: Aquarelles *)

Tekst: Paul Verlaine

Muziek: Albert de Klerk

Andante con moto ♩ = 60

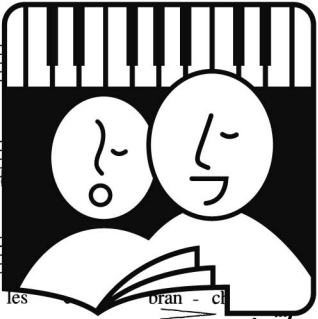
mf

S. Voi - ci des fruits, voi - ci des fleurs, des feuil -

A. Voi - ci des fruits, des fleurs, des feuil -

T. Voi - ci des fleurs, des feuil - les bran - ci

B. Voi - ci des feuil - les et des bran - ches, Et

mp

qui ne bat *p* pour

mf Et puis voi - ci mon coeur, qui ne bat *p* pour

mf Et puis voi - ci, voi - ci mon coeur, qui ne bat *p* pour

puis voi - ci mon coeur, voi - ci mon coeur, qui ne bat *p* pour

p, *pp*

coeur, qui ne bat que pour vous.

p, *pp*

coeur, qui ne bat que pour vous.

p, *pp*

vous, puis voi - ci mon coeur, qui ne bat que pour vous.

mf, *p*, *pp*

vous, puis voi - ci mon coeur, qui ne bat que pour vous.

p

Ne le dé - chi - rez pas a - vec vos deux mains blan - ches

p

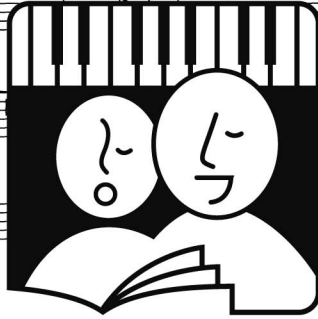
Ne le dé - chi - rez pas a - vec vos deux

p

Ne le dé - chi - rez pas a - vec vos deux

p

Ne le dé - chi - rez pas a - vec vos deux

mf *subito p* *mf con espr.*

é no Et qu'a vos

mf *subito p* *p*

Et qu'a vos yeux si beaux l'hum - ble pré - sent soit doux. Et qu'a vos yeux,

mf *subito p* *p*

é no Et qu'a vos yeux,

mf *subito p* *p*

é no Et qu'a vos yeux,

cresc. *poco f*, *p poco rall.*

um - ble pré - sent soit doux, l'hum - ble pré -

cresc. *poco f*, *p poco rall.*

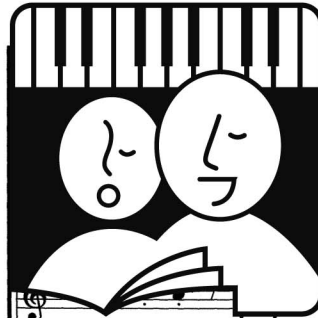
l'hum - ble pré - sent soit doux, l'hum - ble pré -

cresc. *poco f*, *p poco rall.*

vos yeux si beaux l'hum - ble pré - sent soit doux, l'hum - ble pré -

cresc. *poco f*, *p poco rall.*

vos yeux si beaux l'hum - ble pré - sent soit doux, l'hum - ble pré -

a tempo

sent soit doux.
sent soit doux.
sent soit doux.
sent soit doux. J'ar-ri-ve tout cou-vert e

p *mf*
ti-gue, à vos pieds re-po-sée, Rê-ve des chers in-stants qui la
ti-gue, à vos pieds re-po-sée, R
ti-gue, à vos pieds re-po-sée, R
ti-gue, à vos pieds re-po-sée, R

p *mf*
en-co-re de ro-sée vient gla-cer, vient gla-cer à mon
en-co-re de ro-sée vient gla-cer, vient gla-cer à mon
Que le vent du ma-tin

pp *mf* *tempo primo*
dé-las-se-ront, dé-las-se-ront. Sur vo-tre
dé-las-se-ront, dé-las-se-ront. Sur vo-tre
qui la dé-las-se-ront, dé-las-se-ront. Sur vo-tre
qui la dé-las-se-ront, dé-las-se-ront. Sur vo-tre

mf
vient gla-cer à mon front. Souf-frez que ma fa-
vient gla-cer à mon front. Souf-frez que ma fa-
Souf-frez que ma fa-
Souf-frez que ma fa-

mf
sez rou-ler ma tête-te. Tou-te so-no-re en-
sez rou-ler ma tête-te. Tou-te so-no-re en-
jeu-ne sein lais-sez rou-ler ma tête-te. Tou-te so-no-re en-
jeu-ne sein Tou-te so-no-re en-

Paul Verlaine - Aquarelles

poco cresc.

co-re de vos der-niers bai-sers; lais-sez-la s'a-pai-ser de la bon-ne tem-pê-te, -

poco cresc.

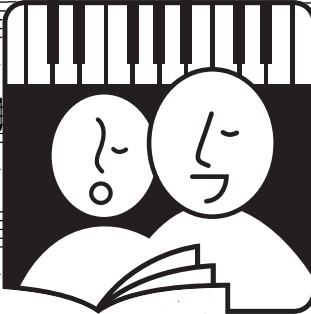
co-re de vos der-niers bai-sers; lais - sez

poco cresc.

co-re de vos der-niers bai-sers; lais - sez

poco cresc.

co-re de vos der-niers bai-sers; lais - sez

mf

de la bon-ne tem - pê - - te, Et que je dor-me un peu,

mf

de la bon-ne tem - pê - - te, Et que je dor-me un peu,

f

lais-sez- la s'a-pai-ser de la bon-ne tem-pê - te, Et que je dor-me un peu,

mf

de la bon-ne tem - pê - - te, Et que je dor-me un peu,

p *lento* ♩. = 50

puis- que vous re - po - sez.

p

o o m

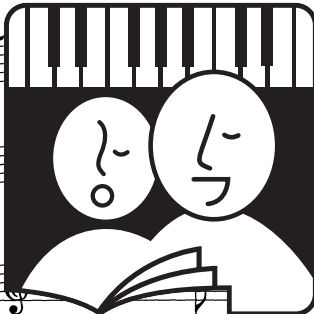
p

un peu puis- que vous re - po - sez. m

pp

pp

un peu o o m

H.U. 3986

Verlaine schreef deze serie gedichten, *Aquarelles*, tijdens zijn eerste bezoek aan Londen, in 1873. *Aquarelles* maakt deel uit van de dichtbundel *Romances sans Paroles*, uitgegeven in maart 1874, toen hij in Brussel een gevangenisstraf uitzat voor de aanslag die hij gepleegd had op de Franse ambassadeur.

De *Aquarelles* zijn deels geïnspireerd door zijn vrouw, die hij kort tevoren naar de Londense ambiance. In *Green* ziet hij zichzelf rouwmoedig terugkeren bij zijn Mathilde. In *Spleen* beschrijft hij het heimwee naar het verloren paradijs, het verloren paradijs, het verloren paradijs, het verloren paradijs. *Streets* is ontstaan in de Hibernia Store, midden in Londen. Hij zag er ongeveer van de Fransen een typisch Engelse dans.

Spleen

De rozen waren vuurrood,
En de klimop was gitzwart.

Liefste, bij je minste beweging
Komt al mijn wanhoop weer boven.

De hemel was te blauw, te teder,
De zee te groen en de lucht te zacht.

Voortdurend ben ik bang, - wat is afwachten toch
vreselijk!
Voor een wrede vlucht van jou.

De hulst met zijn glimmend blad
En de glanzende buksboom ben ik beu,

En ook het eindeloze platteland
En alles, behalve jou, helaas!

en, bladeren en takken,
ou alleen,
handen,
de mooie ogen gevallig zijn.

at van de dauw
aanvoelt op mijn voorhoofd.
Laat mijn moeheid rusten op je voeten
En dromen van de lieve momenten die haar zullen genezen.

Laat mij mijn hoofd, waarin je laatste omhelzingen
Nog naklinken, vlijen tegen je boezem,
Laat dat hoofd tot rust komen na die weldadige storm,
En laat mij wat slapen, nu jij ook rust vindt.

Laten we de horlepijp dansen!

Ik hield vooral van haar mooie ogen,
Helder als de sterren aan de hemel,
Ik hield van haar ondeugende ogen.

Laten we de horlepijp dansen!

Werkelijk, zij had een manier van doen
Die een arme aanbieder tot wanhoop bracht,
Wat was zij daarbij toch charmant!

Laten we de horlepijp dansen!

Maar wat ik nog liever had
Was een zoen van haar mooie mond,
Sinds ze dood is in mijn hart.

Laten we de horlepijp dansen!

Ik herinner me, ik herinner me
Uren en gesprekken,
En dat is mijn liefste bezit.

Laten we de horlepijp dansen!

